

DE GESCHIEDENISLES

Wat de tijd rond het naderende sinterklaasfeest is voor zwarte kinderen had ik als kind in Suriname elk jaar rond Ketikoti op 1 juli. Niet helemaal te vergelijken omdat de aanloop naar het sinterklaasfeest enkele weken duurt en de zwarte kinderen er langer last van hebben dan ik toen die ene dag. Ik werd niet nageroepen of gepest met zwarte piet, maar je voelde je niet gewenst op het nationale feest. Met Ketikoti werd de afschaffing van de slavernij gevierd. De bevrijding van die akelige wrede witte Nederlandse plantagehouder. Als wit kind voelde het niet oké om deel te nemen aan de festiviteiten op deze dag. Het werd gedoogd maar je voelde de priemende ogen in je rug en de opmerkingen die gemaakt werden in het Sranangtongo, de Surinaamse taal. Ze wisten niet dat ik 'die Bakra boi' het allemaal kon verstaan. Wat ik nu ga zeggen klinkt stom, zo stom en slaat nergens op maar als wit kind met spierwit haar had ik graag een Creoolse achtergrond gehad. Of liever nog die van een bosneger. Een Djuka. Tegenwoordig moet je Marron zeggen. Marron, dat is veel beter. Bosneger of Djuka klinkt minderwaardig en doet afbreuk aan dit deel van de Surinaamse bevolking. Ja, dus liever nog een Marron. Die hadden in de slaventijd de moed en het lef om voor de vrijheid te kiezen en te vechten. Als 'survivors from Africa' hebben zij zich toen de Surinaamse jungle eigen gemaakt. Ongrijpbaar en zelfvoorzienend in het binnenland. Opmerkelijk is dat de huidige Marrons nog steeds de leefstijl, gebruiken en rituelen hanteren als in de tijd dat ze vanaf de zeventiende eeuw uit West-Afrika als slaafgemaakte werden weggevoerd. In het huidige West-Afrika kennen ze dit niet meer. Ze weten het waarschijnlijk ook niet meer.